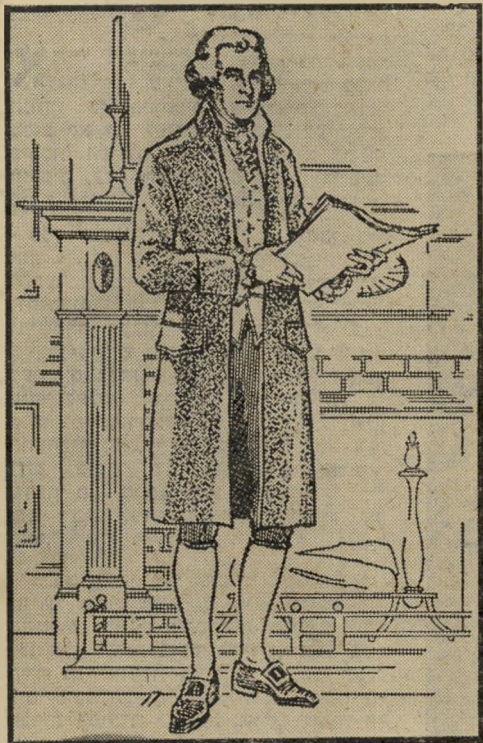

כאילו לא די בכך, הסעיפים הקטנים (ב) ו(ג) קובעים בפירוט כי, לא יישאו באחריות על פי חוק זה אנשי מישטרת ישראל, אגף המודיעין של צה"ל ושרות הביטחון הכללי — והפועלים מטעמם. כדאי לחשוב על טיבן של שתי מילים אלה. לא רק אלפי השוטרים, אנשי המודיעין ואנשי השב"כ משוחררים מן החוק, ויכולים לפתוח כל מיכתב, לצלם כל אדם ברשות היחיד והרבים, ולעשות את כל הדברים

תימאס ג'פרסון

ממשלה או עיתונות חופשית?

האסורים על העיתונאים — אלא גם כל מי "שפועל מטעמם" כל מלשין, כל מודיע, כל מי שקיבל על עצמו שליחות כלשהי של מפעיל או קצין, זה יחול על אלפי אזרחים, שאינם כפופים לשום חוק, שאיש לא יהיה אחראי למעשיהם. להם יהיה מותר כל מה שאסור לעיתונאים המוסמכים, הפועלים במיסגרות גלויות ומוכרות, לטובת הציבור.

הוועדה שהציעה את ההצעה המקורית אמנם הש"תמטה מלמלא את חובתה ולדון בנושא המרכזי של הגנה על הפרטיות — ההגנה מפני השילטון. אך היא לא כללה שיחרור טוטאלי זה של אנשי השילטון, סוכניו ומודיעיו מחובות החוק. זוהי תוספת של שמואל תמיר בכבודו ובעצמו.

סעיף 6(א) מוציא מכלל הוראות החוק כל פירסום של חברי ממשלה או מטעמו, או, על פי הוראת חברי ממשלה, זאת אומרת שיש היתר מראש לכל השמעה של כל שר וכל פקיד, וביכלל זה השר תמיר עצמו —

רעיון ההגנה על הפרטיות נולד כדי להגן

על האזרח מפני שילטון עדין - בארץ

הפך מכשיר בידי השילטון המתמוטט כדי

להגן על עצמו מפני ביקורת העיתונות

השבוע הוא עלה על עצמו במסכת השמצות כל-יך פרועה ודוגנית נגדי, עד כי הכנסת התקוממה כימעט כולה, וכמה סיעות אף הגישו הצעת-גינוי נגדו. וכמובן, כל השמצה של חברי-כנסת תהיה מוגנת הגנה מוחלטת. לשירים, לחבריה-כנסת, לכל פקידים הממשלה הפועלים, על פי הוראה של שר, יהיה מותר להחרו לצינעת-הפרט של כל אדם, ולעשות בה כבחורף שלו.

די בעובדה פשוטה זו כדי לפווג את הצעת-החוק על פי סוגה: זהו חוקית-ועבה, שמטרתו היחידה היא לפתום את פי העיתונות, כדי לפנות את הדרך, אחת ולתמיר, לשררה הבבלית-מרוסנת.

(מדוע שונאת הכנסת את העיתונות? מה עניינם של המישפטים בחולירע? 2? מי הם האינטרסנטים הסמויים של הצעת-החוק? על כן בפרק הבא בסידרה זו.)

(המשך מעמוד 40)
הלכה זו נדחתה. הרוב החדש קבע כי חופש-הביטוי אינו אלא זכות אחת מיני רבות, שאפשר לכמדה לטובת רעותה, ושאוין שום חובה לעיתונאי לזווח דיווח כלשהו. הוא בסך הכל דומה לכך אדם אחר הי מרבד בשוק.

כך נוצרה הפירצה, אשר לתוכה חודרים עתה בגין, תמיר ושות'. כפי שהוכחנו בפרקים הקודמים של סידרה זו, חוק-הגנת-הפרטיות — חולירע 2 — בא לצמצם את חופש-העיתונות כימעט עד כדי היסולו הגמור. במסווה של הגנה על הפרטיות של "האיש הקטן" (מליצה האהובה במיוחד על שמואל תמיר, שבודאי אינו חושב את עצמו לאיש קטן) נאסרה על העיתונות מרבית השיטות הלגיטימיות שבהן היא פועלת להשגת המידע.

הגולם מפראג

מחוקק

על כוונתם האמיתית של מציעי-החוק קל לעמוד אם מעלים לרגע את הנסיבות שבהן עלה הרעיון של צינעת-הפרט בעת האחרונה. בעולם נולד הרעיון, שיש צורך להזדעק להגנה על צינעת-הפרט, על רקע של התגברות השררה של השילטון, עם עליית המפלגת הקרוייה מחשב. האויב היה השייטון.

בעבר היה המידע על האזרחים מצטבר במאות ארכיונים פזורים של שילטונות שונים. שילטון אחד ידע על עבירות-תנועה, אחר על המצב המישפחתי, אחר התחקה (אולי) אחרי דעותיו הפוליטיות, אחר עקב אחרי הכנסותיו, וכ'.

כיום ניתן באמצעות המחשב לאסוף את כל המידע הזה ולרכזו תוך שניות, כך שכל פקיד, שיש לו גישה למחשב, יוכל לקבל תוך חלקיק של דקה את כל המידע הזה, והאזרח יעמוד לפניו עירום וערייה.

והי אכן סכנה נוראה, ונגדה הודעקו כל הליברלים בעולם המערבי, החרדים מפני שנת 1984, בארצות-הברית, למשל, הם השיגו הישגים מסויימים, כאשר נחקקו חוקים המחייבים את השילטונות לגלות לאזרח מהו המידע עליו המצוי בארכיונים. לאזרח ניתנה הזדמנות כלשהי להתגונן.

כך הפכה ההגנה על הפרטיות לעניין אופנתי, ועל רקע זה מינה שר-המשפטים הקודם, חיים צדוק, את הוועדה המפורסמת, שהציעה את ההצעה. ועדה זו, שהיתה מורכבת על סהרת המישפטים, ללא ייצוג כלשהו של העיתונות, התעלמה כליל מן הגורם האמיתי לזיכוח, והתרכזה כולה נגד העיתונות, שהופיעה לפניו כנאשמת.

השר חיים צדוק, שבניגוד ליורשו היה איש חכם, העיף מבט אחד בהצעה הבין שזהו תפוז-אדמה ליהט שכדאי לשמוט אותו מידיו, למעשה גנז אותה, על-ידי הזמנת חוות-דעת מעשרות מוסדות ואישים, בארץ ובעולם. בינתיים נפלה הממשלה, והעניין כולו נשכח. עתה כאים בגין ותמיר ומציעים חוק, שהוא כל כולו, בני שום הסוואה, מכווין נגד העיתונות המסוכנת להם. גרוע מזה: הוא מבטל בגלוי, ובפה מלא, את המטרה העיקרית שבגללה הודעקו הליברלים להגנה על הפרטיות.

למה הדבר דומה? אולי להקמת מטריפועלה נגד

לראש עיריית רחובות
נר יחזקאל הרנוולך

כה לחי

על התכנון, האירגון והביצוע של
חגיגות ה-90 לרחובות

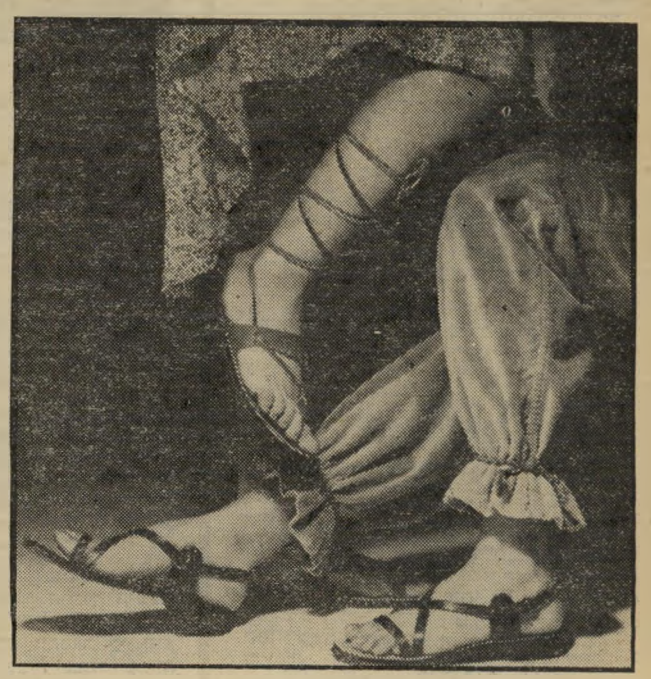
אלי עצמור

בתחרויות על תואר

מלכת המים 1980

תצגנה המתמודדות את

מודה עמרה

מקרו

אסקור

הקניה הכדאית ביותר.